

LOURDESREIS 1977

Op uitnodiging v.d. Vereniging van Nationale Bedevaarten heeft het jongenskoor uit Volendam, de zangertjes van meester Beumer, voor de vierde keer de lange trip naar Lourdes gemaakt. In 1965 voor de eerste keer, later nog in '69 en '73.

Deze reis werd grotendeels mogelijk gemaakt door de grote inzet van meester Beumer, daarbij geholpen door zijn koorleden, die door het ophalen van oud papier de nodige kruisjes behaalden, om zo deze Lourdesreis te kunnen financieren.

Verlangend werd er uitgezien naar de dag van vertrek, en eindelijk was het dan zover:

D I N S D A G 19 J U L I

's Morgens was het volop drukte rondom de St. Petruschool. Gedurende deze hele ochtend werden er koffers aangevoerd, die 's middags om 1 uur ingeladen werden in twee bestelbusjes en in de grote bus. Tegelijkertijd kwamen er vele ouders ter plekke en toen dan eindelijk de bus met de zangertjes zich in beweging zette, was het een gezwaai van jewelste.

Op het C.S. te Amsterdam stapten we in de trein, met de voor ons gereserveerde coupés, die ons naar Maastricht zou brengen. Daar aangekomen stapten we weer over in een bus die ons naar het, voor de meesten welbekende, klooster Ravensbos zou brengen, alwaar we begroet werden door twee van onze leiders, Pater Scholten en Broeder Koumans. Omdat het koor toch vanuit Maastricht zou vertrekken, had meester Beumer besloten om enkele daagjes op Ravensbos te verblijven, om zo de jongens alvast aan elkaar te laten "wennen", maar ook om de gelegenheid te hebben, in alle rust die er van Ravensbos en omgeving uitgaat, enkele repetities te kunnen houden. Het waren dus geen echte vakantiedagen zoals andere jaren. Toch was er ook tijd genoeg om de flipperkast te laten rammelen, de biljartballen te laten rollen en een drankje te nemen aan de bar! Ook maakten we 's avonds een frisse boswandeling, de ouderen bezochten Valkenburg; er was op een middag gelegenheid voor een frisse duik in het zwembad van het recreatiepark de Valkenier en om zich te vermaken in de speeltuin en roeivijver.

De leiding had deze dagen de gelegenheid om de groepen in te delen en de slaappleatsen aan te wijzen en andere noodzakelijke

voorbereidingen te treffen:

D O N D E R D A G 21 J U L I

Na het eten werden de koffers weer gepakt, want een lange reis lag voor de boeg. De bus en een vrachtbusje werden volgeladen en daar zou de eerste etappe richting Maastricht beginnen. We hadden daar alle tijd, want de trein kwam pas tegen half vier binnenrijden. Het vrachtbusje reed rechtstreeks naar onze coupés (71 t/m 78) en door de ramen werd de bagage naar binnen gehesen! Om tien voor vier werd het sein tot vertrek gegeven. Iedereen zocht zijn coupé voor de reis, die 16 uren zou gaan duren. De trein was goed bezet met zieken en medereizigers, waaronder enkele ouders en bekenden uit Volendam, die eerder in Den Bosch waren ingestapt. Van verveling was geen sprake. De meegebrachte spelletjes en de stapel stripboekjes gingen van hand tot hand. Er werden blikjes frisdrank uitgedeeld en een bekertje koffie. Voordat we er erg in hadden was het half zeven geworden. De eerste stop zou plaatsvinden in Jeumont, de grensplaats tussen België en Frankrijk, en daar stapte het koor uit om twee liederen te zingen: a) Devant tous je m'engage, als kennismaking met Frankrijk, en

b) 't Ave Maria van Arcadelt.

Het publiek beloonde het met een hartelijk applaus. Na het openthoud van twintig minuten vertrokken we weer en was het tijd om aan de boterham te gaan denken. Een paar ouders hadden deze s' morgens gesmeerd, maar ze hadden geen rekening gehouden met de grote eetlust van de jongens en zodoende moesten ze nog eens aan de slag om de honger van allen te stillen. Tegen tien uur werden de voorbereidingen getroffen om te gaan slapen. Twee moeders kwamen langs met een bakje water om de handen en het gezicht te wassen (natuurlijk niet bij de groteren - die kunnen het zelf, maar deden het niet). En nu maar gaan slapen! Nou, zo eenvoudig was dat niet. Er komt heel wat bij kijken eer dat een coupé slaapklaar is!

Hier volgt dan een beschrijving uit de "Handleiding voor treinslapers", opgesteld uit vorige koorreizen naar Lourdes!

Men haalt de jongens uit de coupé. De koffers worden uit de rekken gehaald en tussen de zittingen op de grond gestapeld. Daarna legt men over zittingen en koffers plankjes heen (die men natuurlijk bij zich moet hebben!). Ondertussen zijn anderen bezig om

de plankjes heengelegd. Twee jongens kunnen in de nu lege rekken gaan slapen. Voor alle zekerheid worden ze wel even vastgebonden. De andere vijf of zes jongens kunnen zich heerlijk (!) op de luchtbedden uitstrekken en zo de nacht in gaan! Gordijntjes dicht, licht uit en welterusten maar!

Om zes uur de volgende morgen kwam de koffie al voorbij: een sein om de geïmproviseerde slaappleatsen weer op te ruimen:

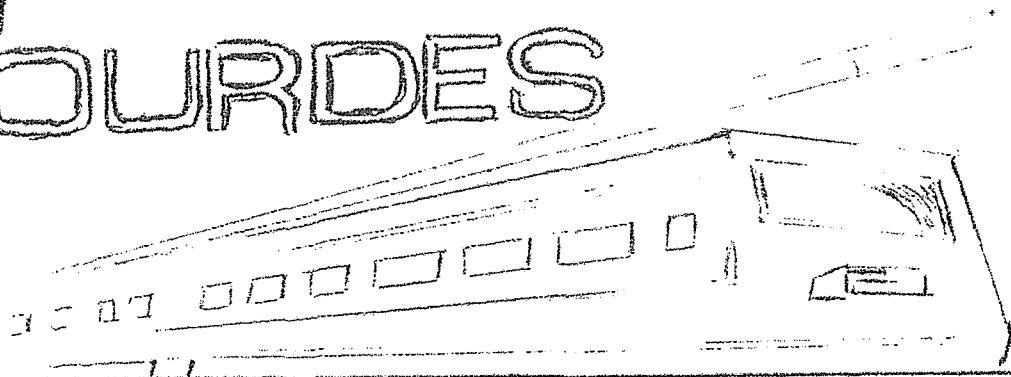
-luchtbedden leeg laten lopen

-plankjes opruimen

-koffers in de rekken (eerst de jongens er natuurlijk uit)

en iedereen kan zijn zitplaatsje weer innemen. Enkele moeders zorgen er weer voor dat we onze lege magen weer kunnen vullen en dan raakt de heenreis ten einde. Zonder al te veel moeite hadden we zo'n 16 uur in een trein doorgebracht en daarmee zo'n 1200 kilometer overbrugd! Terwijl wij Lourdes inreden galmde door de luidsprekers het Magnificat, gezongen door meester Beumer. Om 8.06 uur stopt de trein op het station in Lourdes. en een vriendelijk zometje, dat ons de meeste dagen zou blijven vergezellen, verwelkomde ons.

naar LOURDES



Na alle bagage op trekwagens geladen te hebben was het alleen nog maar een kwestie van de bus opzoeken om zo gauw mogelijk naar de Rue de Bagnères te gaan, waar we begroet werden door de zusters van de Foyer des Institutrices. De slaappleatsen werden aangewezen en meteen bezet, want tot twaalf uur konden we plat gaan om de tekortgekomen nachtrust in te halen! Om half één kregen we onze eerste maaltijd opgediend. De zusters hadden echt moeite gedaan - en dat kunnen we van alle maaltijden rustig zeggen - om aan onze hollandse smaak tegemoet te komen, al was een vleugje franse invloed natuurlijk niet altijd helemaal weg te cijferen!

Op deze vrijdagmiddag werd het koor verwacht in de Rozenkransbasiliek om daar de openingsmis van de Nederlandse Bedevaart mede op te luisteren.

In een verslag als van deze reis is het natuurlijk niet te doen om bij alle optedens een uitgebreide beschouwing te geven. Daarom zal ik hier de verschillende keren opnoemen, dat we als koor op de voorgrond zijn getreden.

Dat was in deze volgorde:

- Vrijdag : Heilige Mis in Rozenkransbasiliek
- Zaterdag : Heilige Mis bij de Grot, opgedragen door Mgr. Zwartkruis
De Lichtprocessie
- Zondag : Heilige Mis in Pius X, waar op deze zondagmorgen een tiental bisschoppen en 356 priesters voorgingen in een mis, die werd bijgewoond door 15.000 gelovigen van alle landen!
Sacramentsprocessie met ziekenzegening
De Lichtprocessie
- Maandag : Nederlandse Heilige Mis in de parochiekerk van Lourdes
Klein concert met geïmproviseerde lichtprocessie voor de zieken en het verplegend personeel in het Accueil, wat de zieken zeer op prijs hebben gesteld.
- Woensdag : Heilige Mis in de Pius X
Afscheidsconcert voor de zusters van de Foyer.

Dat we met onze optredens niet alleen uiterlijk vele ogen op ons gericht wisten, maar dat ook vele harten werden getroffen, zag wel blijken uit enkele opmerkingen. Zo werden de jongens genoemd : "Angeli del Cielo" = Engeltjes uit de hemel!

of : Mijn hart ging "boem - boem - boem", toen ik jullie hoorde!

of : Een traantje heb ik ook weg moeten pinken!

En hoe dikwijls werd er na een optreden niet gevraagd, waar je vandaan kwam en hoe vaak werd je niet op de foto gezet!

(Natuurlijk niet meegerekend door broeder Koumans en ondergetekende). Velen hebben zelfs hun handtekening moeten zetten op de kaarten die ze verkochten na de lichtprocessie van zondag! Sommigen hebben deze optredens misschien niet anders beschouwd dan een plichtpleging die je nu eenmaal te vervullen hebt als koorlid, maar er moet toch meer achter zitten, zeker als deze optredens niet bedoeld zijn als een gezelligheidsconcert maar

tot opluistering van de eredienst. Aan de opmerkingen van velen, zieken en gezonden, heb je wel kunnen merken dat zij het bijzonder gewaardeerd hebben, dat het jongenskoor op vele momenten luister bijzette bij de verschillende vieringen.

De muziek brengt je niet alleen als koorleden bij elkaar voor de gezelligheid, maar muziek brengt de mensen ook dicht bij God aan wie alle zang en eer toekomt. Als je dat tot je laat doordringen dan komen de optredens in een heel ander licht te staan! 1500 Nederlandse bedevaartgangers heb je geholpen om hun dagen in Lourdes meer luister en meer inhoud te geven.

Ons verblijf in Lourdes bestond dus voor een groot gedeelte uit zingen! Maar al die inspanningen moesten ook afgewisseld worden met ontspanningen. En dan denken we allereerst aan het helaas korte bezoek aan "Pic du Jer" met het kabelspoor, waar we boven op Lourdes neerkeken. Ook hadden we tijd om een duik te nemen in het zwembad. De eerste avond hebben we zelfs een poging ondernomen om een bergje te beklimmen, maar omdat de duisternis ging vallen en de beklimming niet zonder gevaar was, hebben we de poging snel moeten staken, omdat de afdaling ook niet erg gemakkelijk zou zijn.

Op onze vrije dag - de dinsdag - hebben we het laatste dorpje voor de Frans-Spaanse grens een tocht gemaakt naar La Gavarnie met op de heenweg een stop in St. Savin. Waar we de Romaanse kerk uit de 12^e eeuw bezochten. In de kerk was een bijzonder Christusbeeld te zien, dat van de ene kant bedroefd keek en van de andere kant gezien blij keek. Ook was er een typische orgelkast, voorzien van maskers, waarvan de ogen en de mond open en dichtgaan tijdens het spelen op het orgel.

De tweede stop had plaats bij de Pont Napoleon, die in 1859 gebouwd werd door Napoleon III. De Gave stroomt hier 80 meter diep. Omdat de vele mondharmonica's maar een eentonig geluid verspreidden op de slaapzaal werden hier vele castagnettes gekocht.

Na enkele kilometers kregen we ons doel al voor ogen : de eeuwige sneeuw, maar het duurde nog wel even voordat we er waren. Toen we in Gavarnie aankwamen - de instrumentale bezetting werd hier uitgebreid met hoorns en welke tezamen met de castagnettes een oorverdovend lawaai konden verspreiden! - hebben we eerst onze benen gestrekt en onze lunchpakketten verorberd. Na gegeten te hebben waren we genoeg aangesterkt om te voet naar de sneeuw te gaan. Het was een tocht over slechte paadjes en steeds klimmend, maar we hebben sneeuwballen gegooid en sommigen hebben

in de sneeuw gelegen, of ze het wilden of niet.

Lichtelijk vermoeid, maar toch genietend van een mooie dag keerden we terug naar Lourdes.

Deze laatste avond verkozen de jongste groepen om thuis te blijven, want ze moesten toch vroeg naar bed. De volgende ochtend zouden we nl. voor de laatste keer optreden in de Pius X om de internationale hoogmis op te luisteren!

Deze was minder druk bezet dan zondag. Na afloop van deze viering maakten we kennis met de kardinaal van Napels die zijn aanhankelijkheid betuigde met een warme Italiaanse omhelzing.

De bedoeling van deze morgen om nog een bezoek te brengen aan de grot, aan de bovenste kerk en aan de Crypte liep een beetje uit de hand. Door de E.H.B.O. werd nl. verzocht dat het koor een afscheiding zou vormen voor de zieken, zodat deze ongehinderd langs de grot konden passeren, wat de zieken zeer gewaardeerd hebben. Ons bezoek aan de kerken moesten we daarom schrappen, om zo snel mogelijk naar huis te gaan voor de laatste warme hap. Onderweg werd nog gauw een souvenirwinkel ingedoken, omdat de groepen voor hun respectievelijke leiders nog een cadeau-tje wilden kopen, als dank voor de zorgen en moeite aan hen besteed. Erg leuk, jongens en namens alle leiders nogmaals : bedankt hoor! Ook voor het feit dat jullie het ons geen van allen te lastig hebt gemaakt, zodat het voor beide kanten aangename dagen zijn geweest.

We lieten op deze woensdag Lourdes achter ons om kwart over zes, uitgezwaaid door de mensen die nog met de blauwe trein moesten vertrekken. Een wolkbreuk wilde schijnbaar al onze sporen in Lourdes uitwissen, want het goot van de lucht, maar de indruk die we achtergelaten hebben in de harten van velen, zal niet uit te wissen zijn. Zeker niet als een pater Décha (algehele leider bij de lichtprocessies en tijdens de Heilige Mis in de Pius X) vraagt om volgende week maar weer terug te komen!

Nu, je mag er gerust trots op zijn, dat je lid bent van een koor dat bij zoveel mensen een grote indruk heeft achtergelaten, dat zoveel mensen geboeid heeft en geïnspireerd.

Toen de trein zich goed en wel in beweging had gezet, werd voor de laatste maal door enkele jongens via de luidsprekers het "Te Lourd' op de bergen" ten gehore gebracht. Niet als een afscheidslied, maar wel bedoeld - hopelijk voor velen - als een tot ziens,

tot over enkele jaren.

Om kwart over acht stopte de trein in Bordeaux, waar we een half uurtje de benen konden strekken. De lunchpakketten werden vervolgens aangesproken en alles werd in gereedheid gebracht voor de nacht. Hebben jullie Parijs bij nacht wel eens gezien? Heel veel duisternis en weinig licht!

Om half zeven 's morgens passeerden we de Frans-Belgische grens en tegen die tijd begonnen hier en daar ook wer de luikjes opaan te gaan, bij anderen was 't tijdstip dat ze net dicht vielen! Tegen kwart voor tien reden we Maastricht binnen. Daar werden op het perron nog een paar liederen ten afscheid gezongen, want hier namen Arie Tol en zijn vrouw, mevrouw Kras, Broeder Koumans en uw verslaggever afscheid nemen en gingen huns weegs naar Valkenburg.



Pater Scholten.

Maar ...
wat zeggen zij
zelf er van?

Met plezier denk ik persoonlijk terug aan de reis naar Lourdes en aan de 2 dagen die eraan voorafgingen te Valkenburg.

Het was een goede vondst van Meester Beumer om eerst een paar dagen in Valkenburg neer te strijken.

Want zo hadden jullie de gelegenheid om je op een ontspannen manier voor te bereiden op de reis naar Lourdes en de leiding kon alvast met jullie allemaal kennismaken. De reis op zich en het gehele verblijf in Lourdes is dan ook een groot succes geworden. Voor mij persoonlijk was het de derde keer dat ik het koor kon vergezellen naar Lourdes. Het nieuwe was er dus wel af, maar als ik dan de drie reizen vergelijk, kan ik wel zeggen dat dit toch de meest geslaagde was van alle drie. Dat hangt dan natuurlijk niet alleen af van de voorbereiding maar natuurlijk ook van heel jullie doen en laten waardoor jullie ervoor hebben gezorgd dat het voor het koor als geheel een reis is geweest waaraan je alleen maar op een prettige manier aan terug kunt denken.

Dat doe ik
benminste wel!
Broeder Koumans

EEN KORT VERHAAL OVER HET WEL EN WEE VAN HET ZANGKOOR OP VAKANTIE.

Het was 21 juli, een bus en een auto, volgepropt met koffers en slaapzakken. In die bus zaten ook ruim 60 mensen.

De meesten van hen waren nog erg jong en dat was duidelijk aan hun geluid te horen.

In Valkenburg konden wij daar reeds aan wennen, nou dat was gauw klaar hoor, na een halve dag brul en lach je net zo hard als de rest.

Dat gebrul en de herrie zouden later in de week 'n nog veel grotere sterkte aannemen. Net toen we dachten dat de stemmensterkte wat afzakte, werd er op grote schaal toeters en castagnettes ingekocht.

De feestvreugde bereikte toen een hoogtepunt. Verschillende mensen vertoonden daardoor verschijnselen van dolheid.

Andere mensen konden er verbazend goed tegen en zagen hier de humor van in. Ik vind ook, je bent maar eenmaal jong en vooral met een vakantie spring je wel eens uit de band.

Het was wat dit betreft een zeer eensgezinde groep.

Nu moeten jullie niet denken dat ze alleen maar herrie maakten, dat zeker niet, ze hebben ook gezongen, vrij veel gezongen en dat deden ze formidabel, vooral in het ziekenhuis was het een bijzonder mooie en geslaagde uitvoering.

Vele van deze mensen zullen die ene avond nooit meer vergeten en dat is toch een pluspunt van het koor.

Verder hebben ze naar mijn idee, ik ben ook maar een leek, alle keren goed gezongen.

Nu moet ik eigenlijk ook nog iets schrijven wat minder geslaagd was. Dat van die ene middag in de Parochiekerk, waar de jongens voor de Hollanders zouden zingen.

De jongens waren allemaal aanwezig maar de stemmen waren plotseling verdwenen.

Voor de Meester stortte de kerk op een geweldige manier in elkaar. Het was niet best maar later hebben ze hun uiterste best gedaan en het was door de meeste mensen weer snel vergeten.

In Lourdes hebben de jongens hun ogen uitgekeken, vooral de souvenirwinkels waren zeer in trek. De meeste jongens zijn niet met lege handen naar huis gegaan. Ze

hebben trouwens niet alleen gekocht, maar ook verkocht, nl. de kaarten van het koor. Hiervoor deden ze goed hun best en sommigen verkochten ze bij bosjes.

Voor velen een mooie en voor anderen een vreemde ervaring was de Italiaanse Bisschop. Hij loofde en prees de Heer maar ook het Volendams koor, dit uitte deze man door alle aanwezige koorleden te omhelzen en te kussen.

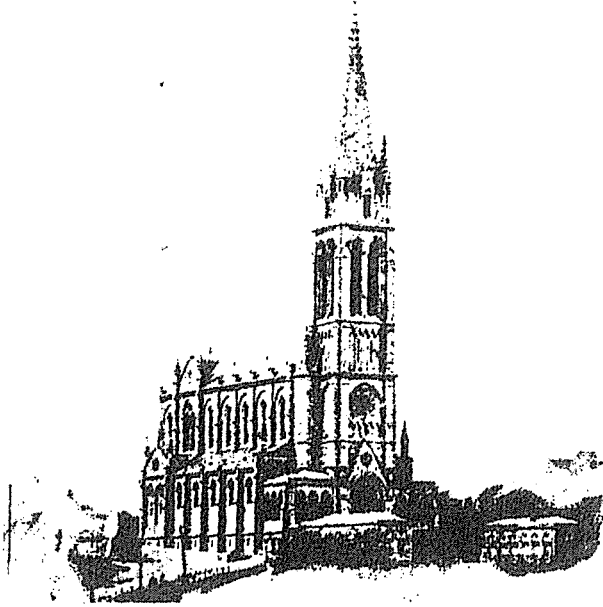
Veel hebben we meegemaakt en ondanks het matige weer heeft de groep zich "voorbeeldig" gedragen.

Dit moet men gewoon ruim zien.

Nog een ding: het eten was lekker.

Met dank en tot ziens.

Els en Aad.



Alkmaar.

Lourdes, niet een plaats om alleen maar te zingen, maar een plaats om attent te zijn voor zieken en zoveel mogelijk aan hun verlangens tegemoet te komen, zodat ze er gesterkt en beter van terugkomen. Maar één van hun verlangens is, dat ze mooie plechtigheden kunnen meemaken: er natuurlijk worden die godsdienstige samenkomsten mooi als de zang er is, als er mooi wordt gezongen, als ze zo enthousiast worden, dat ze zelf ook var tijd wat meezingen.

Dat heeft het koor van meester Beumer ten volle bereikt:

voortdurend mocht ik na de plechtigheden horen: "mooie zang", "zuiver gezongen", "goed op dreef", enz. Meteen al de eerste middag, ofschoon er de nacht tevoren in de trein natuurlijk niet erg veel is geslapen.

De zangers en zangertjes stonden als koor voortdurend paraat, voor zieken in het ziekenhuis, voor alle pelgrims, voor de zusters, voor het hotel waar de andere Volendamse groep verbleef, tot het laatste uur toe, toen ze een erehaag voor de zieken vormden, die een afscheidsrit in hun wagentjes langs de grot maakten.

Dat is natuurlijk niet zo maar vanzelf tot stand gebracht. Stevige repetities in Volendam, Valkenburg en zelfs in Lourdes telkens nog even, waarbij voortdurend grote attentie van het koor moest worden gevraagd, hebben tot dit resultaat geleid. Het allervoornaamste was, dat het koor steeds als eigen koorgroep die dagen



Staan ten dienste van zoveel mensen

Nederlanders, maar ook veel buitenlanders, dat bleek bij de internationale missen, waar het koor royale kansen van de Franse koorleiding kreeg.

In de vele uren vrije tijd trokken ze ook met elkaar op, dat brengt de grote eenheid, de hechtheid, de gemeenschapsband, en dat is wel de belangrijkste oorzaak van het succes geweest.

Zelf mocht ik als leider van de samenzang van alle pelgrims ook wat steentjes bijdragen tot het grote doel.

Als leider van de Alkmaarse zieken kom ik er ieder jaar, maar dit jaar heeft mij vooral dank zij de zang van Volendam bijzonder bevredigd.

Om de vier jaar is het koor er telkens naar toe getrokken. Hou het vol, want jullie doen er zoveel goed mee, als je misschien niet eens kunt voorstellen.

Weet dat vele mensen - een heleboel ken je niet of heb je nooit gezien of gesproken - jullie erg dankbaar zijn, want je hebt hun wat vrede en rust in het hart gezongen, dat zowel door ziekte of pijn wordt getroffen.

Succes in de komende tijd, waar je ook gaat zingen, maar blijf Lourdes nooit vergeten.

Vertrouwvol gebaar.



K. Bornewasser.

Wanneer de lange rit door Frankrijk bij Pau ten einde loopt, begint de trein aan zijn laatste twintig kilometer. Stil van bewondering wordt het dan... Links en rechts bergen, met nog sneeuw erop: de Pyreneeën. Dan rijgen de hotels, pensions en huisjes zich als kralen aan een ketting... dan aan de overrijde van de Cave doemt voor ons op: de grot. Dat laatste stukje vormde voor ons wat betreft de reis wel het hoogtepunt. De reis was goed verlopen. Over ons verblijf in Lourdes kunnen we heel kort zijn. Er zullen in Wenen heel wat problemen zijn, als iereen leerde eten, wat de pot schaft. "Het eten bij de zusters was goed!" Over de zang van ons en over onze optredens had men niets dan lof. Zeker mogen we terugzien op een geslaagde KOORREIS. We hebben dit te danken aan onze ouders, aan de ouders

de onderlinge verstandhouding tussen koor en ouders, tussen de leiders en de koorleden, tussen de ouderen onder hen en de jongeren.

Dit hebben we in Lourdes ervaren. Laten we die verstandhouding zoals die aldaar was, zo goed mogelijk hier onder elkander voortzetten.

Problemen of moeilijkheden blijven er steeds, waar je je ook zal bevinden, want nergens blijft die verstandhouding volwassen. Voor onszelf en voor onze gemeenschap blijft het koor een groot goed!

Echter alle waardering en een bijzonder woord van dank wil ik nog richten tot de leiders die werkelijk al het mogelijke hebben gedaan om deze reis voor jullie onvergetelijk te maken, zeer in het bijzonder onze vrienden uit Valkenburg voor het verblijf aldaar, hun leiding, het verslag, het maken van de dia's en het opnemen van de muziek. Ook onze vriend Kees Bornewasser heel veel dank voor zijn medewerking: de repetities, het schrijven in dit verslag en zijn grote liefde voor het koor.

Tot slot nog een woord van dank aan Albert Bincken voor zijn sublieme verslag in de krant.

Tenzijnde op zo'n geslaagde Lourdesreis, gaan we vol optimistisch W E N E N tegemoet.

met vriendelijke groet,


A. Bincken.